

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci
žalobce: M. Š., bytem X, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na
Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická
7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. 931/2016-
900000-304.7, sp. zn. 143663/2015-610000-12, a ze dne 25. 1. 2016, č. j. 1402-2/2016-
900000-304.7,
sp. zn. 143663/2015-610000-12,

t a k t o:

- I.** Řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. 931/2016-900000-304.7, sp. zn. 143663/2015-610000-12, **se z a s t a v u j e.**
- II.** Žádný z účastníků v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. 931/2016-900000-304.7, sp. zn. 143663/2015-610000-12, **nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016, č. j. 1402-2/2016-900000-304.7, sp. zn. 143663/2015-610000-12, a usnesení Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 28. 12. 2015, č. j. 143663-14/2015-610000-12, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 11.228,- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 29. 3. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. 931/2016-900000-304.7, sp. zn. 143663/2015-610000-12, a ze dne 25. 1. 2016, č. j. 1402-2/2016-900000-304.7, sp. zn. 143663/2015-610000-12.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. 931/2016-900000-304.7, sp. zn. 143663/2015-610000-12, (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016“), bylo pro opožděnost zamítnuto dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 23. 10. 2015, č. j. 143663-11/2015-610000-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) za porušení povinnosti dle ustanovení § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že jako řidič vozidla Seat Altea RZ: X užil dne 16. 7. 2015 zpoplatněnou pozemní komunikaci R10 bez úhrady časového poplatku, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 1. 2016, č. j. 1402-2/2016-900000-304.7, sp. zn. 143663/2015-610000-12, (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzení usnesení celního úřadu ze dne 28. 12. 2015, č. j. 143663-14/2015-610000-12, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu zastaveno řízení o odvolání zahájené podáním žalobce odeslaným celnímu úřadu dne 24. 11. 2015.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 16. 11. 2015 zaslal prostřednictvím e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu odvolání proti meritornímu rozhodnutí celního úřadu. Dne 23. 11. 2015 pak žalobce toto podání prostřednictvím poštovní služby potvrdil. Podání ze dne 23. 11. 2015 trpělo vadou, neboť na něm chyběl podpis podatele. Proto celní úřad usnesením ze dne 7. 12. 2015 vyzval žalobce k odstranění této vady (doplnění podpisu na potvrzení odvolání), k čemuž stanovil lhůtu 5 dnů. Žalobce vadu odstranil podáním učiněným prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem dne 28. 12. 2015. Žalovaný však včasné (a potvrzené) odvolání vyhodnotil jako neexistující podání a podání ze dne 28. 12. 2015, kterým žalobce odstranil vadu podání, nesprávně vyhodnotil jako opožděné odvolání. Žalovaný tak zaujal mylný názor, že během řízení byla vedena dvě odvolací řízení.

Žalobce uvedl, že k zastavení řízení o odvolání je oprávněn odvolací správní orgán, nikoliv správní orgán prvního stupně. Celní úřad byl povinen odvolání (i nepodepsané) postoupit žalovanému, neboť ten mohl řízení o odvolání zastavit, nebo napadené rozhodnutí přezkoumat z hlediska jeho zákonnosti. Celní úřad tak pochybil, když řízení o odvolání zastavil usnesením ze dne 28. 12. 2015, č. j. 143663-14/2015-610000-12. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu dopadá na řízení, jež byla zahájena na žádost. Řízení o přestupku na úseku dopravy je však zahajováno ex offo, celní úřad tedy neměl oprávnění toto řízení zastavit. I kdyby žalobce připustil, že se může ustanovení § 66 odst. 1 správního

řádu vztahovat i na řízení zahájena ex offio, nelze opomíjet ustanovení § 88 odst. 2 správního řádu, podle kterého platí, že „*pokud před předáním spisu odvolacímu správnímu orgánu nastal některý z důvodů zastavení řízení uvedený v § 66 odst. 1 písm. a), e), f) nebo g) nebo v § 66 odst. 2 správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, řízení zastaví, ledaže by rozhodnutí o odvolání mohlo mít význam pro náhradu škody*“. Z tohoto ustanovení je tedy zřejmé, že celní úřad nemohl odvolací řízení zastavit z důvodu neodstranění vady podání, neboť ve výčtu důvodů uvedených v § 88 odst. 2 správního řádu není uveden důvod, pro který bylo řízení zastaveno. Lhůta, jež byla celním úřadem stanovena k odstranění vady podání, není lhůtou zákonnou, se kterou by se spojoval zánik práva, nýbrž lhůtou pořádkovou. Jelikož žalobce vadu podání odstranil podáním učiněným dne 28. 12. 2015, mělo být na podání hleděno jako na řádně učiněné, neboť vada byla odstraněna dříve, než bylo žalovaným odvolací řízení zastaveno. Je nesporné, že vada odvolání spočívající v absenci podpisu byla zhojena dříve, než bylo řízení ukončeno, neboť – i v případě zákonnosti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 12. 2015, kterým bylo řízení o odvolání zastaveno – byl podpis doplněn před právní mocí tohoto usnesení, tedy před ukončením řízení. Usnesení ze dne 28. 12. 2015 totiž nabylo právní moci dne 29. 1. 2016 a vada byla zhojena dne 28. 12. 2015, tj. v den vydání předmětného usnesení. Žalobce poukázal na úpravu pořádkových lhůt v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v případě absence podpisu žalobce na žalobě a v případě zaplacení soudního poplatku až po uplynutí lhůty stanovené soudem a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011 – 58. Lhůta k odstranění vad podání je ze své podstaty lhůtou pořádkovou, proto její nedodržení (nedoplnění podpisu podatele na odvolání) nezakládá pravomoc správního orgánu prvního stupně odvolací řízení zastavit. Jelikož žalobce vadu podání odstranil dne 28. 12. 2015 svým elektronickým podáním prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem, učinil tak včas před tím, než žalovaný řízení zastavil, proto mělo být na podání hleděno jako na řádné. I kdyby žalobce vadu podání ve stanovené lhůtě neodstranil, měl celní úřad postupovat dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu a odvolání předat žalovanému. Jelikož žalovaný usnesení o zastavení řízení potvrdil, je i jeho rozhodnutí nezákonné, neboť ani nadřízený správní orgán nemá pravomoc, aby svým rozhodnutím „zkonvalidoval“ nezákonné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nebo aby správní orgán prvního stupně „oprávnil“ k tomu, aby řízení místo něj zastavil.

Žalobce podal odvolání e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu dne 16. 11. 2015, tj. ve lhůtě pro podání odvolání (o tomto není mezi žalobcem a žalovaným sporu). Žalovaný však na toto podání pohlížel jako na neučiněné, neboť dle jeho názoru nebylo do 5 dnů potvrzeno. Dle žalovaného bylo učiněno potvrzení dne 24. 11. 2015, tedy po uplynutí této lhůty. Žalobce však tvrdí, že své podání podal k poštovní přepravě dne 23. 11. 2015, tedy včas tak, aby potvrdil e-mailové podání ze dne 16. 11. 2015. Datum učinění podání, kterým mělo být odvolání ze dne 16. 11. 2015 potvrzeno dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, je předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným. Pokud totiž žalobce podání učiněné e-mailem dne 16. 11. 2015 potvrdil dne 23. 11. 2015, jak tvrdí, bylo nutné hledět na odvolání jako na učiněné dne 16. 11. 2015, neboť byla zachována lhůta pro potvrzení podání dle § 37 odst. 3 správního řádu. K tvrzení žalovaného, že je na podání učiněné dne 16. 11. 2015 nutno hledět jako na neučiněné, neboť nebylo ve lhůtě dle § 37 odst. 3 správního řádu potvrzeno, žalobce namítá, že jeho zmocněnec podal poštovní zásilku adresovanou celnímu úřadu, která obsahovala odvolání proti rozhodnutí prvního stupně, držiteli poštovní licence, konkrétně České poště, s. p. již dne 23. 11. 2015 (a nikoli až dne 24. 11. 2015, jak tvrdí žalovaný). Lhůta k potvrzení podání tak byla zachována, neboť odvolání bylo potvrzeno poslední den lhůty určené k potvrzení podání dne 23. 11. 2015, tedy

včasně. Jako důkaz o skutečném datu podání potvrzení odvolání přiložil žalobce k žalobě podací lístek o podání předmětné písemnosti k přepravě České poště. Z tohoto podacího lístku vyplývá, že odvolání bylo potvrzeno již dne 23. 11. 2015, neboť v textu podání je uvedeno „Datum podání: 23. 11. 2015“. Žalobce navrhl, aby soud provedl přiložený podací lístek při jednání jako důkaz a v případě, že žalovaný (nebo samotný soud) vyjádří o podacím lístku pochybnosti, aby soud požádal společnost Česká pošta, s. p. o vyjádření, zda údaje na podacím lístku jsou pravdivé a zda je tento lístek originál.

Žalobce odmítl názor žalovaného, že podání učiněné dne 28. 12. 2015 nebylo podáním, jež by mohlo zhojit vadu (absenci podpisu na potvrzení podání) předešlého podání, nýbrž že šlo o samostatné podání, tedy o opožděné odvolání. Šlo totiž o doplnění podpisu na odvolání, nikoliv o odvolání učiněné opožděně (neboť na odvolání učiněné dne 16. 11. 2015 je nutno hledět jako na včasné, nikoli jako na neexistující, jak nesprávně uzavřel žalovaný), které bylo učiněno před právní mocí usnesení, kterým by se končilo řízení, tedy bylo učiněno v průběhu řízení o odvolání. I kdyby bylo podání (doplnění podpisu na odvolání) učiněno třeba 58 hodin po vydání usnesení správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení, stále by bylo nutné hledět na něj jako na podání, kterým žalobce odstranil vadu podání, neboť lhůta uložená celním úřadem k odstranění vady podání byla lhůtou pořádkovou a zastavení řízení celním úřadem bylo nezákonné, nadto by ke dni odstranění vady nebylo v právní moci. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, neboť navrhl provádění dokazování.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svých rozhodnutí a uvedl, že dne 16. 11. 2015 bylo skutečně zasláno nepodepsaným mailem odvolání proti rozhodnutí celního úřadu, ovšem zákonná pětidenní lhůta k jeho doplnění uplynula marně; k tomuto podání se ex lege vůbec nepřihlíží. Žalobce podání nedoplnil dne 23. 11. 2015, ale podání zopakoval po lhůtě 5 dnů dne 24. 11. 2015, a proto jde o zcela samostatné, nové, nepodepsané a blanketní odvolání (viz bezrozporná obálka z 24. 11. 2015 a výpis track&trace s podáním zásilky dne 24. 11. 2015 v obsahu správního spisu). Na výzvu celního úřadu ze dne 7. 12. 2015 k doplnění podpisu (doručena dne 9. 12. 2015) k odstranění vady ve stanovené lhůtě 5 dnů ani po ní nedošlo, a proto dne 28. 12. 2015 bylo vydáno usnesení o zastavení řízení (k vydání usnesení a jeho dodání do datové schránky zástupce žalobce došlo dne 28. 12. 2015 v 14:01). Až poté, dne 28. 12. 2015 v 15:46, poslal žalobce perfektní odvolání proti rozhodnutí celního úřadu, čímž zahájil nové odvolací řízení, avšak pochopitelně toto odvolání muselo být pro opožděnost zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2016.

Žalovaný potvrdil, že skutečně byla vedena dvě odvolací řízení, v nichž byla vydána napadená rozhodnutí ze dne 25. 1. 2016 a ze dne 27. 1. 2016. K zastavení odvolacího řízení celním úřadem uvedl, že odvolání je považováno za „žádost“ účastníka sui generis, zahajující takovéto dílčí správní řízení (přezkum prvoinstančního správního rozhodnutí), a na toto řízení o „žádosti“ prostřednictvím ustanovení § 88 správního řádu a ustanovení § 93 správního řádu plně dopadá ustanovení § 66 odst. 1 správního řádu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 63/2015 - 36. Zjednodušeně je takový postup vyhrazen tomu správnímu orgánu, který vydá výzvu k odstranění vad odvolání, aby také z této výzvy uplatnil příslušný následek. Je to ustanovení § 93 odst. 1 správního řádu, které přímo odkazuje na obecné části včetně § 66 správního řádu a použije se přímo ve spojení s ustanovením § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný odkázal rovněž na odbornou literaturu, a to Správní řád – komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, JUDr. Josef Vedral, Ph.D., Bova Polygon, 2012, str. 798. Poukázal na to, že žalobce byl na

základě nepodepsaného blanketního podání ze dne 24. 11. 2015 vyzván k doplnění podpisu ve lhůtě 5 dnů od doručení, k němuž došlo dne 9. 12. 201, s poučením o zastavení řízení.

K odstranění vady ve stanovené lhůtě (ani po ní) nedošlo. Proto bylo dne 28. 12. 2015 vydáno usnesení o zastavení řízení. K vydání usnesení a dodání do datové schránky zástupce žalobce došlo uvedeného dne v 14.01. Až poté, dne 28. 12. 2015 v 15:46, poslal žalobce perfektní odvolání proti rozhodnutí celního úřadu e-mailem, tedy v době, kdy k vydání usnesení o zastavení řízení byly splněny všechny zákonné podmínky, toto usnesení již bylo vydáno (a dokonce dodáno do datové schránky zástupce žalobce).

Žalovaný vyjádřil nesouhlas s názorem žalobce, že vadu podání lze odstranit až do právní moci usnesení o zastavení řízení, a odkázal na ustanovení § 112 a § 113 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, dle kterých v případě, že odvolání je vadné, prvoinstanční správce daně vyzývá k odstranění vady odvolání v určené lhůtě, při neodstranění vady ve lhůtě ani do vydání rozhodnutí o zastavení řízení tento prvoinstanční správce daně rozhodnutím odvolací řízení zastaví a proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání. V něm se zkoumá jen splnění procesních podmínek k zastavení řízení v době vydání rozhodnutí o zastavení řízení, doplnění odvolání po vydání rozhodnutí o zastavení řízení je naprosto irelevantní. K tvrzení žalobce, že původní odvolání proti rozhodnutí celního úřadu bylo podáno ještě v odvolací lhůtě e-mailem bez elektronického podpisu dne 16. 11. 2015, uvedl, že tohoto dne bylo skutečně zasláno nepodepsaným mailem odvolání proti rozhodnutí celního úřadu, ovšem zákonná lhůta na jeho doplnění 5 dnů uplynula marně a k tomuto podání se ex lege vůbec nepřihlíží. Žalobce podání nedoplnil dne 23. 11. 2015, ale podání zopakoval po lhůtě 5 dnů dne 24. 11. 2015, a proto jde o zcela samostatné, nové, nepodepsané a blanketní odvolání (viz bezrozporná obálka z 24. 11. 2015 a výpis track&trace s podáním zásilky dne 24. 11. 2015 v obsahu správního spisu).

K podacímu lístku přiloženému k žalobě uvedl, že prokazuje podání nějakého podání již dne 23. 11. 2015. Má však za vyloučené, že jde o podací lístek k tomu podání, u nějž se zachování zákonné lhůty 5 dnů zkoumá, tedy k tomu listinnému podání, které bylo podáno správnímu orgánu u provozovatele poštovních služeb k poštovní přepravě prokazatelně dne 24. 11. 2015 a které následně ve fyzické listinné podobě také celní úřad obdržel. Dle žalovaného je tato skutečnost zcela nerozhodná a navržené dokazování je bezpředmětné. I pokud by se totiž (hypoteticky) listinné podání podané dne 24. 11. 2015 (podle žalobce již dne 23. 11. 2015) spojilo ve lhůtě 5 dnů s nepodepsaným podáním ze dne 16. 11. 2015, na průběhu obou dotčených odvolacích řízení to vůbec nic nemění. Jediným registrovatelným následkem by bylo včasné, ale stále vadné odvolání s chybějícím podpisem, u nějž musela následovat výzva k doplnění podpisu (která následovala), avšak nedošlo k doplnění této náležitosti a následně bylo vydáno usnesení o zastavení řízení včetně potvrzujícího napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016. Pozdní pokus o doplnění podpisu podáním žalobce ze dne 28. 12. 2015 pak musel vyústit v zamítnutí tohoto odvolání rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2016 pro jeho opožděnost.

Krajský soud v Praze z předloženého správního spisu zjistil následující relevantní skutečnosti:

Rozhodnutím celního úřadu byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného přestupku. Rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce M. J. dne 30. 10. 2015. Dne 16. 11. 2015 bylo celnímu úřadu doručeno podání odeslané z adresy zmocněnce žalobce M. J., v elektronické podobě bez uznávaného elektronického podpisu obsahující blanketní odvolání proti uvedenému rozhodnutí, žádost o zaslání kopie spisu, žádost k žalovanému o sdělení oprávněných úředních osob a konstatování, že podání bude doplněno v zákonné lhůtě.

Dne 27. 11. 2015 bylo doručeno celnímu úřadu nepodepsané podání v listinné podobě odeslané prostřednictvím pobočky České pošty v Českých Budějovicích dne 24. 11. 2015 s číslem podacím RR x obsahující stejný text jako podání zaslané v elektronické podobě celnímu úřadu dne 16. 11. 2015.

Celní úřad si na internetové stránce České pošty www.postaonline.cz opatřil výpis „Sledování zásilek“, tzv. track&trace, ze kterého vyplývá, že zásilka s číslem podacím RR x byla podána dne 24. 11. 2015 v místě Postservis České Budějovice.

Celní úřad vyzval dle § 37 odst. 5 správního řádu žalobce k doplnění řádného podpisu podání a usnesením ze dne 7. 12. 2015 mu k tomu stanovil lhůtu 5 dnů od doručení. Celní úřad zároveň žalobce upozornil, že pokud ve stanovené lhůtě nebude odstraněna vada podání (doplnění řádného podpisu), která brání pokračování v řízení, celní úřad dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní řízení zastaví. Usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 9. 12. 2015.

Celní úřad usnesením ze dne 28. 12. 2015 zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu odvolací řízení. Toto usnesení bylo dodáno do datové schránky zástupce žalobce dne 28. 12. 2015 v 14:01:49 a doručeno zástupci žalobce dne 30. 12. 2015 v 15:07:28, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba ve smyslu § 8 odst. 1 až 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů.

Celnímu úřadu bylo doručeno dne 28. 12. 2015 v 15:46 podání v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem a odeslané z mailové adresy zástupce žalobce obsahující stejný text jako podání ze dne 16. 11. 2015, tj. blanketní odvolání proti rozhodnutí celního úřadu o přestupku.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 1. 2016 odvolání proti rozhodnutí celního úřadu o přestupku pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl. Toto rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 29. 1. 2016.

Dne 4. 1. 2016 v 16:16 hodin bylo doručeno celnímu úřadu v elektronické podobě s uznávaným elektronickým podpisem odvolání proti usnesení celního úřadu ze dne 28. 12. 2015 o zastavení řízení, ve kterém bylo namítnuto, že zastavit řízení o odvolání je oprávněn odvolací správní orgán, nikoli správní orgán prvního stupně a že údajná vada odvolání byla odstraněna dne 28. 12. 2015.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 1. 2016 zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení celního úřadu ze dne 28. 12. 2015 o zastavení řízení. Toto rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 29. 1. 2016.

Rozhodnutí žalovaného byla doručena žalobci dne 29. 1. 2016. Žaloba byla doručena soudu dne 29. 3. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalobce již v žalobě uvedl, že trvá na provedení důkazu přečtením podacího lístku. Soud však, jak je níže uvedeno, dospěl k závěru, že provedení tohoto důkazu je nadbytečné, proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

(§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016 není důvodná.

Soud byl nucen řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016 zastavit. Žalobce byl vyzván usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 4. 2016, č. j. 51 A 13/2016 – 10, k zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016.

Poplatek ve výši 3.000 Kč byl zaplacen dne 11. 4. 2016 plátcem Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo.

Poté byl žalobce vyzván usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2016, č. j. 51 A 13/2016 - 14, k zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016.

Soudu byla dne 7. 7. 2016 doručena písemnost označená „*Žádost o upuštění od soudního poplatku Žalované rozhodnutí: č.j. 931/2016-9000000-304.7, ze dne 27. 1. 2016*“ (dále jen „žádost“).

Soud vyzval žalobce přípisem ze dne 29. 8. 2016, č. j. 51 A 13/2016 - 30, k vyplnění formuláře „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“ (dále jen „formulář“) a jeho vrácení do 1 měsíce od doručení. Žalobci byla tato písemnost doručena osobním převzetím zásilkou dne 9. 9. 2016. V poskytnuté lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy neobdržel soud vyplněný formulář.

Soud však dodatečně zjistil, že na žádosti absentuje podpis žalobce, proto vyzval žalobce usnesením ze dne 2. 3. 2017, č. j. 51 A 13/2016 - 32, k odstranění vady žádosti připojením vlastnoručního podpisu a k vyplnění, podepsání a vrácení formuláře zpět soudu.

Dne 5. 4. 2017 byla soudu doručena prostřednictvím datové schránky zástupce žalobce písemnost, ve které je uvedeno, že poplatek byl v mezidobí na účet soudu zaplacen, a proto žalobce na osvobození od soudního poplatku nadále netrvá.

Soud prověřil zaplacení předmětných soudních poplatků a zjistil, že poplatek ve výši 3.000 Kč za podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016 nebyl soudu zaplacen. Žalobce však v podání doručeném soudu dne 5. 4. 2017 tvrdil, že k zaplacení na účet soudu již došlo.

Soud proto usnesením ze dne 25. 4. 2017, č. j. 51 A 13/2016 - 37, vyzval žalobce, aby do 2 týdnů od doručení výzvy písemně sdělil, kdy, z jakého čísla účtu, na jaké číslo účtu a pod jakým variabilním symbolem došlo k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, a toto své tvrzení doložil (např. kopií příkazu k úhradě či výpisem z účtu). Zároveň byl žalobce poučen, že pokud nebudou v uvedené lhůtě soudu požadované informace sděleny (a případně nedojde teprve k zaplacení), bude soud mít za to, že předmětný poplatek zaplacen nebyl, a řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016 bude zastaveno.

Žalobce v podání ze dne 27. 4. 2017 uvedl, že soudní poplatek byl odeslán na účet soudu dne 8. 4. 2017 pod variabilním symbolem x z účtu číslo: 2100483651/2010 na účet soud číslo: 3703-8729111/0710. Uvedené tvrzení však žalobce nedoložil, jak soud po něm požadoval.

Soud prověřil zaplacení předmětného soudního poplatku a zjistil, že pod žalobcem uvedeným variabilním symbolem došlo k zaplacení soudního poplatku pouze za podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016. Od pondělí 10. 4. 2017 (neboť den 8. 4. 2017, kdy mělo dle žalobce dojít k odeslání platby, byla sobota) až dosud uvedená

platba na účet soudu nebyla připsána. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek za podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016 dosud nebyl zaplacen (a žalobce své tvrzení o zaplacení poplatku nedoložil, jak po něm soud požadoval), soud proto v souladu s poučením, kterého se žalobci ve výzvě k zaplacení soudního poplatku a v usnesení ze dne 25. 4. 2017, č. j. 51 A 13/2016 - 37, dostalo, řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016 podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) ve výroku I. zastavil.

O náhradě nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016 soud rozhodl ve výroku II. podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016 jsou mezi žalobcem a žalovaným sporné tři otázky, a to den, kdy došlo k podání k přepravě potvrzení blanketního odvolání proti rozhodnutí celního úřadu o přestupku, tj. zda 23. 11. 2015, nebo 24. 11. 2015, a dále zda byla vada odvolání odstraněna tak, aby ho mohl správní orgán ve svém rozhodování zohlednit. Poslední spor spočívá v tom, zda usnesení o zastavení odvolacího řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu může vydat prvostupňový správní orgán.

V první námitce soud přisvědčuje žalobci. Z úřední činnosti je soudu známa zástupcem žalobce užívaná procesní taktika, kdy využívá možnosti podání České pošty, s. p. v elektronické podobě a využívá službu DopisOnline (Postservis). Soud konstatuje, že tuto službu poskytuje pobočka pošty v Českých Budějovicích. Na podacím lístku přiloženém k žalobě je uvedeno datum podání dne 23. 11. 2015, podací pošta v Českých Budějovicích, podací číslo shodné s podacím číslem uvedeným na obálce doručené celnímu úřadu.

Z uvedeného soud vyvozuje, že odvolání bylo posláno elektronicky České poště, s. p. již dne 23. 11. 2015 a k jeho zpracování došlo až dne 24. 11. 2015.

V souladu s judikaturou správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 7. 2016, č. j. 60 A 4/2016 - 109, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2016, č. j. 17 A 12/2016 - 56, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2016, č. j. 18 A 2/2016 - 38, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 As 330/2016 - 39) je nutno za den podání považovat v takovémto případě den poslání dokumentu v elektronické podobě České poště, s. p., tj. pondělí 23. 11. 2015. Je tak nutno konstatovat, že blanketní odvolání bez elektronického podpisu doručené celnímu úřadu v pondělí 16. 11. 2015 bylo v důsledku aplikace ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu v souladu s § 37 odst. 4 tohoto zákona potvrzeno včas. Ostatně sám celní úřad si mohl povšimnout toho, že na jím vytištěném výpisu „Sledování zásilky“ je uvedeno „Postservis České Budějovice“ a měl tak možnost získat povědomost o detailech způsobu doručování předmětné zásilky.

Soud však musí konstatovat, že ač celní úřad posoudil podání doručené mu dne 27. 11. 2015 jako podání „nové“, nikoli jako potvrzení podání bez elektronického podpisu ze dne 16. 11. 2015, nemá to na jeho následující postup vliv. Z tohoto důvodu má soud za zcela zbytečné dokazování při jednání čtením výše uvedeného podacího lístku. Pro posouzení důvodnosti žaloby je skutečnost, kdy došlo k podání k přepravě potvrzení vadného podání, tj. zda 23. 11. 2015, nebo 24. 11. 2015, totiž zcela irrelevantní. Podání odeslané z podací pošty v Českých Budějovicích a doručené celnímu úřadu dne 27. 11. 2015 neobsahovalo podpis, proto celní úřad usnesením vyzval zástupce žalobce

dle § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění podpisu na odvolání a dle § 39 odst. 1 správního řádu mu k tomu určil lhůtu 5 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Toto usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 9. 12. 2015.

Soud považuje za nutné upozornit na to, že lhůta k odstranění vady odvolání byla stanovena usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu, nikoli pouze přípisem - prostou výzvou dle § 37 odst. 3 správního řádu. Otázku, jakou má mít výzva k odstranění vad podání formu, judikatura již řešila a dovodila např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34, že „§ 39 správního řádu zmocňuje správní orgán k určení lhůty k provedení úkonu ve správním řízení obecně tam, kde vyvstane potřeba poskytnout účastníkovi lhůtu a ta přímo nevyplývá ze zákona. Oproti tomu § 45 odst. 2 správního řádu zmocňuje správní orgán ke stanovení lhůty pouze v řízení o žádosti tehdy, když zde vyvstane potřeba odstranění vad žádosti. Správní orgán poté k odstranění vad žadateli pouze poskytne (nikoliv závazně určí) přiměřenou lhůtu. Vzhledem k tomu, že § 45 odst. 2 správního řádu formu této výzvy nijak nepředepisuje a podle § 76 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán rozhoduje usnesením jen v případech stanovených zákonem, je zřejmé, že poskytnutí lhůty (resp. vydání výzvy k odstranění vad žádosti) není nezbytné učinit formou usnesení. Přípisem navíc správní orgán lhůtu k odstranění vad žádosti neurčuje závazně, ale pouze poskytuje žadateli přiměřenou lhůtu, což v konečném důsledku znamená, že vadu žádosti může odstranit i po lhůtě mu určené správním orgánem. Pokud by taková lhůta byla stanovena usnesením a žadatel by v rámci této lhůty neprovedl úkon, k němuž byl vyzván, musel by žádat o prominutí zmeškání lhůty dle § 41 správního řádu.“.

Není tedy chybou, pokud správní orgán určí k provedení úkonu dle § 37 odst. 3 správního řádu vyšší formu výzvy tím, že mu k tomu stanoví lhůtu usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu, nikoli pouhým přípisem - výzvou, srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 1578/2008). Zásadní rozdíl formy stanovení lhůty spočívá v důsledcích jejího marného uplynutí. Odstranění vad po uplynutí lhůty stanovené přípisem - výzvou dle § 37 odst. 3 správního řádu je možné. V případě lhůty stanovené dle § 39 odst. 1 správního řádu tomu tak není. Lhůta stanovená podle § 39 správního řádu je pro účastníka řízení závazná, ale lze ji na žádost dle § 39 odst. 2 správního řádu prodloužit. Pokud by v takto závazně stanovené lhůtě nestihl účastník řízení daný úkon učinit, může požádat o prominutí jejího zmeškání (§ 41 správního řádu), jinak marně uplyne (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 A 159/2013 - 54, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 - 34). Účastník řízení může také podat proti takovému usnesení odvolání.

Vzhledem k tomu, že celní úřad stanovil lhůtu pro doplnění podpisu usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu a zástupce žalobce v uvedené lhůtě podpis nedoplnil, lze konstatovat, že lhůta k odstranění vady podání marně uplynula. Zástupce žalobce mohl požádat o prodloužení lhůty, po jejím uplynutí mohl požádat o prominutí zmeškání úkonu, popř. mohl proti usnesení o určení lhůty podat odvolání. Ani k jednomu z těchto kroků však zástupce žalobce nepřistoupil.

Soud poznamenává, že je tak zcela irelevantní spor žalobce a žalovaného o povaze lhůty k odstranění vad podání, tedy zda jde o lhůtu pořádkovou, nebo lhůtu zákonnou a následně zda je možné vadu odstranit i po uplynutí této lhůty a to před pravomocným zastavením řízení.

Soud shrnuje, že vada odvolání nebyla ve lhůtě odstraněna a správní řízení mělo být zastaveno, srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 As 105/2012 - 40, dle kterého: „Pokud účastník správního řízení neodstraní vady

odvolání ve stanovené lhůtě, správní orgán zastaví řízení o odvolání podle § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu z roku 2004.“.

Pro posouzení důvodnosti žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016 je rozhodná otázka, zda usnesení o zastavení odvolacího řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu může vydat prvostupňový správní orgán.

Obecně lze konstatovat, že o podaném odvolání (byť by fakticky podáno nebylo, neboť by nebylo podepsáno) rozhoduje odvolací správní orgán. Z tohoto pravidla připouští správní řád výjimky v případech § 87 a § 88 správního řádu. Správní orgán prvního stupně může rozhodovat po tom, co vydal své meritorní rozhodnutí a po podání odvolání pouze v případě autoremedury dle § 87 správního řádu a ve věcech taxativně vyjmenovaných v ustanovení § 88 odst. 2 správního řádu, kdy v obou těchto možnostech rozhoduje v „celém“ správním řízení. V § 88 odst. 2 správního řádu jsou taxativně stanoveny skutečnosti, které umožňují správnímu orgánu prvního stupně řízení zastavit ještě před předáním spisu odvolacímu orgánu. Jde o takové případy, které, kdyby nastaly až ve fázi, kdy je již spis předán odvolacímu správnímu orgánu, by vedly k zastavení celého správního řízení a zrušení rozhodnutí vydaného správním orgánem prvního stupně dle § 90 odst. 4 správního řádu. Nyní řešený případ je však odlišný, odvolání totiž nebylo podepsáno. Nedoplnění podpisu na odvolání rozhodně nemůže implikovat zrušení meritorního rozhodnutí vydaného správním orgánem prvního stupně.

Nedoplnění podpisu lze subsumovat pod ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (*„žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování řízení“*). Nedoplnění podpisu nemá za následek zastavení celého správního řízení, ale pouze řízení o odvolání. Ostatně celní úřad ve výroku usnesení *„zastavil řízení vedené celním úřadem na základě podání „odvolání proti meritornímu rozhodnutí““*.

Ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) ve výčtu v § 88 odst. 2 správního řádu obsaženo není. Příslušným správním orgánem k zastavení řízení o odvolání v případě nedoplnění podpisu na něm je tedy odvolací správní orgán. To, že se odvolání podává k prvostupňovému správnímu orgánu a že tento orgán vyzývá podatele k odstranění vad odvolání – např. doplnění podpisu, ještě nezakládá jeho kompetenci usnesením řízení o odvolání zastavit.

Soud poukazuje na žalovaným citovanou odbornou literaturu, tj. Správní řád – komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, JUDr. Josef Vedral, Ph.D., Bova Polygon, 2012, stranu 798, kde autor vyjádřil názor, že *„Odvolání je podáním podle § 37 a odvolací řízení se zahajuje podáním odvolání příslušnému orgánu, tzn. orgánu, který rozhodnutí vydal. Svým způsobem jde tedy o řízení o žádosti o přezkum rozhodnutí orgánu prvního stupně, o kterém je třeba rozhodnout. ... Podstatnou vadou odvolání, která brání pokračování v odvolacím řízení, by však bylo např. to, pokud by z odvolání nebylo možné zjistit, proti kterému rozhodnutí směřuje. V takovém případě by zřejmě mělo být odvolací řízení na základě § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 93 odst. 1 zastaveno. Takové zastavení řízení by bylo v praxi patrně představitelné jen na úrovni správního orgánu prvního stupně.“*. Sám autor tohoto komentáře tedy připouští možnost zastavit řízení o odvolání prvostupňovým správním orgánem v případě neznámosti rozhodnutí, které je podáním napadeno (např. v prvním stupni rozhodoval krajský úřad a tudíž neví, kterému věcně příslušnému ministerstvu má spis předat). Pokud je napadené rozhodnutí z podaného odvolání seznatelné, je možno ho předat příslušnému odvolacímu správnímu orgánu.

Dále soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 63/2015 – 36, kde tento soud vytkl žalovanému (tj. odvolacímu správnímu orgánu) nečinnost spočívající v nevydání rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení, a již citovaný

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 As 105/2012 – 40, dle kterého měla žalovaná, tj. odvolací správní orgán, zastavit řízení o odvolání.

V nyní řešené věci usnesení o zastavení řízení vydal celní úřad, nikoliv žalovaný. Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že napadené usnesení o zastavení odvolacího řízení bylo vydáno nepříslušným správním orgánem, tj. orgánem, který k takovému postupu neměl kompetenci. Pokud žalovaný usnesení celního úřadu potvrdil, zatížil svoje rozhodnutí vadou. Z tohoto důvodu má soud rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2015 za nezákonné a žalobu za důvodnou. Proto soud pod bodem III. výroku rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Soud přistoupil dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí celního úřadu, neboť zrušovací důvod, tj. vydání usnesení nepříslušným správním orgánem, se vztahuje i na něj. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem.

Pro úplnost (řízení bylo v této části pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno) soud konstatuje, že nelze než konstatovat, že odvolání s uznávaným elektronickým podpisem doručené celnímu úřadu dne 28. 12. 2015 je „nové – samostatné“ podání. S ohledem na marné uplynutí lhůty k podání odvolání bylo žalovaným odvolání ze dne 28. 12. 2015 zcela správně pro opožděnost zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2016.

O náhradě nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2015 rozhodl soud ve výroku IV. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové výši 11.228,- Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále odměnu zástupce žalobce. Mimosmluvní odměna odpovídá dvěma úkonům právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, sepis žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 6.200,- Kč, k čemuž je třeba přičíst dvakrát režijní paušál po 300,- Kč (tj. 600,- Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. celkem 6.800,- Kč), to vše dále navýšeno o 21 % DPH ve výši 1.428,- Kč (tj. 8.228,- Kč). Celkovou částku 11.228,- Kč je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 26. června 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová